

Janez Rožencvet:

Leteče copate

Nazadnje je pa Slavko čisto odrasel, se oženil in postal sam očka. Če je človek očka, ne leta več. Mama bi se zanj bala in otrokom bi bilo dolgčas brez njega. Kaj družega je seveda, če je očka pilot. Potem mora letati, da kaj zasluži.

Slavko je pustil leteče copate doma pri starših. Hranil jih je za svoje otroke, kadar dovolj odrastejo. Pa sta Slavku umrla oče in mati, ki sta bila že zelo stara. Kmalu sta umrla drug za drugim in Slavku je bilo hudo. Žalosten je šel za pogrebom, njegovi otroci so jokali za starim očetom in staro materjo, ki sta imela za vnuke zmerom kaj lepega in dobrega, pa mama je zelo jokala in črno obleko je potem nosila.

Slavko je podedoval po starših nekaj stvari, nekaj so jih podedovali nje-

»Le dobro jih spravi, te copate so mi zelo pri srcu!« je dejal očka Slavko, ki ni mami še nikoli o njih pravil.

Mama si je mislila, da je copate raj

govi bratje in sestre. S temi, ki jih je Slavko dobil, so pripeljali tudi njegove leteče copate. Ko je mama stvari pregledovala, jih je našla in vprašala očka: »Kaj naj storim s strganimi copatami?«

ni stari oče nosil, ko je še očka pestoval. Videla je, da so še čisto dobre, le novih podplatov bi jim bilo treba. Zdelo se ji je, da bo očka gotovo vesel, če bo lahko svoje otroke pestoval v tistih copatah, kakor je njegov oče njega. In

mama je nesla leteče copate k čevljarju.

Čevljar je copatam potrgal trakove, jim prišil nove podplate in jih pošil, koder je bilo treba. Mama jih je prinesla očku in dejala: »Zdaj jih boš pa lahko nataknil, kadar doma otroke pestuješ!«

Očka je precej vedel, da so popravljene copate zgubile svojo čudežno moč, a rekel ni nič, ker ni hotel mame žaliti. Smejal se je in obul copate, ki jih je potem dolga leta doma nosil. Tako dolgo, da so se v zdrsanih podplatih pokazale luknje. Očka jih še zapazil ni. Mama, ki vse pregleda, jih je pa videla.

»Novih copat je treba očku,« je dejala in hranila denar zanje. Ko ga je prihranila, je kupila prav lepe copate in očka jih je bil zelo vesel.

»Ali naj stare spravim?« — je potem vprašala.

»Ni treba, lahko jih zavržeš,« je dejal očka, ki ni mislil, da bi bile stare copate še za kakšno rabo.

Pozimi bi bila mama stare copate v peči ali v štedilniku požgala. Spomladi je kuhala samo na plin. Zato je vrgla copate v zaboj za smeti, zaboj, ki je bil že poln, je postavila za vežna vrata, da ga izprazni smetar.

Čarovnikov sin je za očetove cekine v Parizu veseljačil, na studiranje pa pozabil. Človeku, ki ima dosti denarja, se zdi Pariz še lepši kakor Ljubljana in veseljačenje lažje kakor učenje. Sicer se je bil v Parizu pri priliki ponesrečil, da so mu morali nogo odrezati, ampak to ga ni dosti žalostilo. Tudi samonog človek je lahko vesel, ljudje so pa dandanes tako iznajdljivi, da znajo umetne noge delati. Tako napravijo, da se v obutvi in obleki skoraj nič ne loči od prave in človek še pleše lahko z njo. Draga je res umetna noga in večkrat se pokvari, a to ni taka reč, če ima človek denar.

V tujem kraju človeka radi vidijo, dokler denar zapravlja. Če ga hoče zaslužiti, ga že bolj po strani gledajo in godrnjajo, da odjeda kruh domačinom. Če hoče od dolgov in darov živeti, je pa hitro vse prijaznosti konec.

»Lahkomišljencev in beračev imamo sami dovolj!« pravijo in izženejo tujca v njegov kraj.

Tudi Francozi, ki so uljudni in prijazni ljudje, so s čarovnikovim sinom tako storili, ko ni imel več denarja in ko so se vsi prijatelji v Parizu od njega oddmaknili.

V domači občini je bilo čarovnikovega sina sram in zato se je držal v

Ljubljani. Seveda v Ljubljani tudi ni našel ne prijateljev ne zaslužka, ker ni bil ničesar pravega učen. Tako se mu je godilo čimdalje slabše, umetna noga se mu je pokvarila, dobil je čisto navadno leseno in nazadnje je beračil. Pa še skrivaj, ker v Ljubljani ni imel pravice in s teška, ker je bila lesena noga za hojo po stopnicah okorna.

Tako je prišel čarovnikov sin tudi v hišo, kjer je stanoval očka Slavko. Ozrl se je po zabojih v veži, zakaj kdor je revež, tudi v smeteh kaj pobere: krpico, gumb, konec motvoza ali kar mu lahko še kedaj prav pride.

Vidi v smeteh zavržene copate in de: »Bogme, ali niso to leteče copate mojega rajnega očeta?«

Ogleduje jih in vidi, da imajo votle podplate in da se jim še pozna, kje so imele trakove prišite. Vzame copate seboj, da jih poskusi. Vzjel jih je pa lahko, ker je bilo očitno, da so zavržene in tudi postava dovoljuje, da si človek zavrženo stvar prilasti.

Na travniku zunaj mesta je čarovnikov sin poiskal v žepu dva konca motvoza in si privezal eno copato na živo, drugo pa na leseno nogo. Ker se je še dobro spomnil, kako je treba copate rabiti, je zaklical:

»Letite, letite copate na Šmarno goro po podplate!«

In res, copate z votlimi podplati so dobile nazaj čudežno moč. Odnesle so ga na Šmarno goro k cerkvi. Sicer ga je po zraku malo po strani zanašalo, ker na leseni nogi copata ni tako trdno stala kakor na živi, vendar je bil revež zelo vesel, ker je vedel, da bo zdaj lažje beračil, ne da bi se mu bilo treba toliko odgovarjati.

Odslej je beračil pri cerkvah po hribih. Ob žegnanjih in shodih je tudi precej nabral, vendar beraški kruh je grenak, čeprav ima berač leteče copate. Čarovnikov sin si je marsikaj mislil, ne bi mi ga bilo treba na stara leta jesti, da nisem gledal samo cekinov in vse druge očetove dedščine lahkomišelnostno zavrzel! — Njemu, ki je imel kdaj v Parizu toliko prijateljev, je bilo še posebej hudo, da ne sliši nikoli prijazne besede. Zato je sklenil, da podari pred smrtjo copate človeku, ki mu bo z milodarom vred privoščil tudi sočutno besedo.

In tako dobi leteče copate morda spet kedaj otrok, ki bo dajal vbogajme od svojega denarja in ki bo privoščil prijazno besedo staremu samonogemu beraču pri cerkvi na hribu.

Konec

Indijanski rod „Hudourni oblak“

Novinec je bil prišel v razred. Ime mu je bilo Branko Dobnik in rdeče lase je imel. Njegov prostor je bil eno klop pred debelim Močnikom, ki je bil burkač vsega razreda. Komaj je ta zapazil, da ima novinec rdeče lase, si je že začel mršiti grivo in pačiti obraz, da so se morali vsi dečki smejati, ko so pogledali Dobnika. Branko je to kmalu zapazil, ker ni bil neumen. Najprej je bil žalosten, potem je postal be-

»Koga misliš z rdečo repo?«

»Koga neki?« se je rogal Plut.

V naslednjem trenutku ga je Dobnik podrl na t'a in že sta udrihala drug po drugem kakor iz uma. Dečki so ju v krogu obstopili in napeto opazovali boj. Branko je bil odločno boljši borilec in Plutu je že slaba predla, ko je mahoma stopil na dvorišče profesor, ki jih je razgnal.

Med naslednjim poukom so bili vsi

sen in naposled je čakal samo še prilike, da bi jim vsem skupaj pokazal, da ga ni dobro imeti za norca. Bil je velik in suh, in nihče ni slutil, kakšne mišice ima, ker je vsak večer po deset minut telovadil.

Najbolj se je smejal in norčeval Plutov Mirko, ki je bil največji v razredu. Šel je na primer tik mimo Dobnika, ne da bi ga pogledal, in na ves glas vzdihnil:

»Rdečo repo imam strašno rad!«

Ves razred se je zagrohotal, med tem ko je Branko pobledel in si grizel spodnjo ustnico.

Tretji dan, med dopoldanskim odmorom so se spopadli. Branko je stal nič hudega ne sluteč ob šolskem zidu in zamišljen gledal svoj kruh, ko je zdajci prihrumela truma divjakov in ga obkolila. Trumo je vodil Plutov Mirko. Dečki so vsi vprek kričali:

»Rdeča repa je najboljša jed! Rdeča repa je najboljša jed!«

Dobnik se je ves besen zagnal v Pluta, med tem ko so ostali dečki odskočili, in zakričal:

dečki mirni in resni, in ko je bil spet odmor, je po dolgem šušljanju prišel eden izmed njih kot odposlanec k Dobniku in rekel:

»Dobnik, ti si fant od fare! To smo vsi videli! Vabimo te, da pristopiš k našemu indijanskemu plemenu. Pleme se imenuje »Hudourni oblak«, in Plutov Mirko je naš glavar. Imenujemo ga »Sokolje oko.«

Branko je bil od tega povabila ves ganjen in je razburjen stiskal oetim dečkom po vrsti roke. Potem so ga peljali h glavarju, ki ga je sicer hladno, a vendar zelo vljudno sprejel. Zmenili so se, da se dobijo popoldne pod gozdom, kjer so si bili naši Indijanci postavili vigvam.

Vigvam je bil z vejami zakrit kos travnika. Tam nisi več videl Pluta, Močnika in Dobnika. Tam so bili zbrani »Sokolje oko«, »Rdeča šapa«, »Modri bledoličnik«. (Hostnik je bil zelo učen in je nosil naočnike). »Plazečji se podplat« in še mnogo drugih drznih rdečeokožcev. Vsi so sedeli s podvihanimi nogami na okoli in vsak je imel v

levem kotičku ust rjavo pipico iz prežganega sladkorja, na glavi pa krasen indijanski nakit iz kurjega perja, ki mu ga je sešila spretna mamica Skleniči so, da krstijo Dobnika za »Skakajočega leva«, ker so se vsi še dobro spominjali njegovega nenadnega napada na »Sokolje oko«. Nato so vsi rekli: »Howgh! Howgh!« in slovesni obred je bil končan.

Igrati se Indijance je bila imenitna reč. Vse popoldne si se plazil po gozdu in poiju, napadal nevidne sovražnike, se skrival in lovil drug drugega. »Skakajočemu levu« je delalo njegovo podložniško razmerje do »Sokoljega očesa« obilo preglavic. Ker je bil ta glavlar, mu je grenil življenje, ga pošiljal na najbolj nevarne ogrede, in doklar Dobnik ni imel nakita iz kurjih peres, ga je sploh proglašal za manjvrednega. Šele ko je Brankova mati z velikim trudom po vsej hiši nabrala gosjih in kurjih peres in sešila sinku indijanski nakit, je postal »Skakajoči lev« enakovreden član rodu. Zelo se je trudil, da bi bil ustrežljiv in pogumen, ali »Sokolje oko« je osta' hladen. Še vedno mu ni odpustil poraza na šolskem dvorišču.

Neko nedeljo so v vrgvamu sklenili, da naj se rdečekožci z vseh strani priplazijo k nekemu robidovju in z divjim krikom in dolgimi šibami prepode nezaželjene nabiralce. »Sokolje oko«, ki je bil najhitrejši, je hotel v velikem ovinku od zadaj prispeti na mesto. Dečki so se razdelili in vsi hkratu tuleč udrlj naprej. Z razkuštranim perjem in lasmi, razgretimi obrazi in palicami v divje mahajočih rokah so bili podobni pravim mašnim peklenščkom. Glasno vpitje se je začulo, in dve majhni plavalci dekletci sta jeli kakor splašeni putki obupno tekati sem ter tja in klicati:

»Oče! Oče!«

Še preden so se utegnili Indijanci skriti, so zagledali pred seboj velikansko postavo.

»Gospod Koprivec!« so prestrašeni zakričali dečki in se razpršili na vse vetrove. Strašni gospod Koprivec, mesar v predmestju, ki ni dal nikoli koščka klobase zastoj, je v silni jezi planil na najbližjega, in ta je bil baš »Sokolje oko«. »Sokolje oko« je obupan begal med bodečim grimovjem. Indijanci so od daleč gledali in niso vedeli kod ne kam. »Le »Skakajoči lev« ni strpel na varnem, moral je pomagati glavlarju. Prav tisti mah, ko se je »Sokolje oko« spotaknilo ob korenino in padel, tako

da je bil že videti izgubljen, je planil naprej in se obesil gospodu Koprivcu na suknjo. Ta se je po bliskovito obrnil zgrabil leva in jel srdito udrihati po njem, čeprav se je »daj »Sokolje oko« obesil nanj in ga krčevito potegnil nazaj. Lev se je zviljal kakor jegulja; a v

trenutku, ko se je srečno izmuznil, je imel gospod Koprivec že »Sokolje oko« v pesteh in je tudi temu korenito oprhal zadnjo plat.

Razkuštrana in napol hroma, zato pa tesno objeta, sta se »Sokolje oko« in »Skakajoči lev« napotila proti domu. Zdaj sta bila prijatelja za vse življenje.

Izum šivalnega stroja

Gotovo je že marsikdo izmed vas opazoval svojo mamo, sedečo pri šivalnem stroju, ki ji je veselo brnel pod urnimi prsti. Toda bili so časi, ko se ni še nikomur sanjalo o tem hišnem tovarišu! Šele pred kratkimi petinosemdesetimi leti smo spoznali prvi šivalni stroj.

Takrat je stal mlad, bolehen, siromašno oblečen in brezposeln človek, Američan Elias Howe, v Bostonu pred razsvetljenim oknom, za katerim je nekdo sedel pri kolovratu. Saj ni lepo, če gledaš v tuje okno — a ta ura je postala za mladega Howea usodna. Prav tedaj se mu je porodila misel za velepomemben izum: šivalni stroj!

Ko se je Howe tisti večer vrnil domov in opazoval svojo marljivo ženo, kako je v mrzli kuhinji neudrno, do pozne noči šivala zanj in za otroke, ga je nenadoma obšla gotovost, da je

treba izumiti stroj za šivanje, podoben kakor za statve, s čolničkom.

Vendar ga je pa čakalo mnogo razočaranj, preden je stal pred izpolnitvijo svojih sanj

Spet in spet je moral odlagati svoje načrte, ker je bila beda družine prevelika in je moral kot strojevodja ali pa kot mehanik služiti denar. Potem se je spet mesece in mesece trudil z iglo: kako naj jo spravi v zvezo s čolničkom?

Tedaj se mu je neko noč sanjalo: kralj mu je ukazal, da mora neutegoma izgotoviti šivalni stroj, ker ga bodo drugače obglavili. Mučil se je in mučil in poižkušal na vse načine, a ni se mu hotelo posrečiti. Že so se mu bližali krvniki; nosili so dolge sulice v rokah, ki so imele v konici ozko odprtino. Tedaj se je Howe prebudil; vedel je, kakšna mora biti igla pri šivalnem stroju.

Nekdanji sošolec mu je posodil denar, da je lahko izgotovil prvi vzorec. In aprila meseca l. 1845. je povabil Howe najumnejše šivilje iz Bostona na šivalno tekmo: dokazal jim je, da so porabile za šivanje robov petkrat toliko časa kakor on, ki je šival s strojem.

Vendar si ni nihče kupil stroja.

Tedaj se je njegov brat odločil, da se na svoje stroške pelje z vzorcem v Anglijo. Tukaj je brat takoj našel kupca: tovarnarja Thomasa, ki je poklical še Eltasa Howeya v Anglijo. Howe se je čutil v devetih nebesih... A postal je žrtev prevare. Thomas mu kljub pogodbi ni izplačal ničevega deleža od prodanih strojev! Howe si je moral izposoditi denarja, da se je sploh lahko vrnil v Ameriko.

V Ameriki so se med tem našli ljudje, ki so šivalni stroj neznatno izboljšali in prodali vzorce kot svoj izum. Napravili so sijajne kupčije in zaslužili lepe denarje. Nekdanji sošolec je spet priskočil Howeyu z denarjem na pomoč; Howe je zdaj lahko tožil lopove in po letih je s svojo pravdo zmagal.

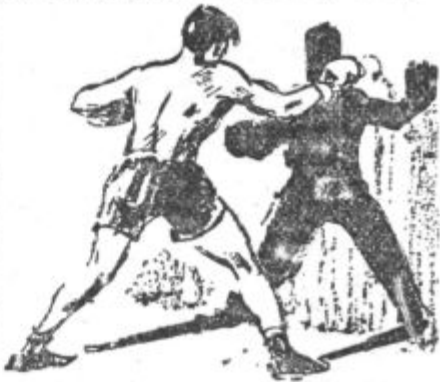
Dvajset let po šivalni tekmi v Bostonu je postal Howe, zasmehovani sanjač, spoštovan in bogat mož, ki je srečno premagal vse težave in ovire!

Ali se boste zdaj, ko bo šivalni stroj veselo brnel v zakurjeni sobi, spominjali tega moža, ki je izumil za vas in za vse ljudi toli dragocenega hišnega tovariša?

Sportni trening s slamnatim možem

Če se pripravljáš na kako sportno tekmo, ne najdeš zmerom nasprotnika, ki bi se lahko vadil z njim. Tedaj si moraš pomagati s »slamnatim možem«, ki je pri raznih sportnih panogah različen.

Boksar, ki hoče pred nastopom trenirati (vežbati) si za ta posel ne vzame živega nasprotnika, ker bi ga utegnil ta

po nesreči zadeti in raniti. Zato se rajši bori — s svojo lastno senco.

Ali pa: teniški igralec zapazi pred turnirjem, da mu je desnica slabotna. To se časih zgodi največjim mojstrom... Kaj storiti tedaj, če ne najde igralca, ki bi mu bil enakovreden? K teniškemu zidu pojde. To je preprost zid, na katerem je v višini mreže potegnje-

na črta — in bije svoje žoge v ta zid. Teniški zid je močnejši nasprotnik od Tildena in Prenna — zakaj najboljši igralec časih prezre ali izgubi kako lo-

go, med tem ko se to pri zidu ne more zgoditi.

In naposled: kaj napravita dva plavača, ki da eč prekašata vse druge, ki pa ne moreta tekmovali med seboj, ker je prvi v Ameriki, drugi pa na Švedskem, kakor je bilo v primeru Johnnyja Weismüllerja in Arneja Borge? Vzameta si »slamnatega moža«. Samo eden izmed njiju plava sam, Arne Borg v stockholmski plavalnici. Weismüller je zastopan z žogo, ki jo z isto hitrostjo, ki jo je znameniti Amerikanec dosegel s svojim zadnjim rekordom, vlečejo po vodi sem ter tja... In Šved hiti za slamnatim možem, se bori, izpodbujan pa sto in sto gledalcih. To je boj, živi, resnični boj! Če premaga Arne Borg žogo (in to se mu je takrat posrečilo) tedaj je potolkel

svetovni rekord svojega nasprotnika. Če pa žoga prehití, je Amerikanec spretnejši od njega.

Tako služi slamnati mož raznim sportnikom in jim dela neprecenljive usluge.

Kako je prišel krompir v Evropo

Pred nekaj stoletji ljudje v Evropi niso mogli jesti krompirjeve kaše ali vobče krompirjeve kuhe, zakaj takrat pri nas še niso poznali krompirja.

Toda nekega dne je prišel mož iz daljnje Amerike, ki so jo bili komaj odkrili. Ta mož je dal kmetom čudne rjave gomolje, ki jih niso bili še nikoli videli, in velel:

»Vsadite gomolje v zemljo namestu žita in rži; doživeli boste veliko prese-
nečenje!«

In kmetje so res vsadili gomolje, ki so imeli mnogo drobnih belih poganjkov, in čakali.

Najprej je zrastle iz tal zelišče, potem so začele rastle cvesti. Vsaka je imela polno majhnih belih cvetov, hkrati pa so bile polne črnih jagod.

Kmetje so se razveselili — trgali so črne jagode in jih pokušali. A groza! Jagode so bile grenke, morali so jih izpljuniti. Tako so res doživeli prese-
nečenje, ali to prese-
nečenje ni bilo ve-

selo! Mar bi bili nasejali žita in rži! V sveti jezi so poruvali vse rastline iz zemlje, jih zmetali na kup in jih zažgali. Med tem, ko so stali okoli kupa in gledali, kako je ostudna reč gorela, se je nenadoma začel širiti iz ognja krasen, blagodejen vonj. Tedaj je stopil eden izmed njih bliže in potegnil iz plamenov nekaj opečenih rjavih gomoljev, ki so viseli na koncu korenin.

»Zdaj vem,« je vzkljnil, »ne jagod, ampak gomolje moramo jesti!«

Tako je prišel krompir v Evropo! A kdo je bil mož, ki smo mu dolžniki za ta zaklad?

Dolgo so mislili, da je bil znani angleški pomorščak Francis Drake, in tako so mu tudi kot »Očetu krompirja« postavili spomenik.

Zdaj pa vemo, da so prinesli krompir Španci v začetku šestnajstega stoletja iz Južne Amerike v svojo domovino. Tu pa ni našel pravega odziva, ker ni ugajal ljudem.

Šele, ko je dvajset let pozneje Francis Drake svojemu vrtnarju spet in spet zapovedal, naj sadi krompir, in ko je naposled sam začel skrbeti za sajenje krompirja, in ko sta dva njegova rojaka vedno iznova opozarjala ljudi na blagoslov krompirja, je krompir nastopil svoj zmagoviti pohod po Evropi.

Tem trem možem bi bili torej morali postaviti skupen spomenik!

Sprenim risarjem

Kako narišemo v eni potezi telovadca.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi stric Matic! Že dolgo časa se pripravljam, da bi Ti pisala. Danes sem se vendar ohrabrila. V »Mladem Jutru« mi ne ugaja indijske povesti in tudi pravljica o goslaču Vitomilu mi ni bila všeč. Rada bi imela, da bi bila v sredini »Mladega Jutra« priloga za ročna dela in da bi bilo »Mlado Jutro« večje. Za danes dovolj. Morda se kaj vidiva. Torej do svidenja.

**Knaflič Nevenka, uč. III. razr.
v Ljubljani**

Dragi stric Matic! Danes ti hočem povedati nekaj o svojem petelinčku - prtilikavčku. Zjutraj, ko se zbudi, začne na ves glas peti, dokler ne postane hripav. Zelo prijazen je in domač. Včeraj, ko smo sedeli pri kosilu, je prišel na okno in začel s kljunom trkati na steklo. Petelinček je sila majhen, a zna dobro frčati. Ondan je zletel iz prtiličja v prvo nadstropje. Tam se je ustavil in na ves glas zapel. Ko mu prinesemo hrane, začne klicati outke. Če zagleda muco ali pa vrabčke, se strašno ujezi in jih zapodi. Najrajši te muhe in čule. Prav lepo pozdravljam vse »Jutrovčke« in Tebe

**Mira Nadišar, uč. III. razr.
v Trzinu**

Dragi stric Matic! To pot si nas s svojim natečajem požečkal po možganih, kakor ni nihče izmed nas pričakoval. Hotel si se prepričati, če se kaj razumemo na novinarstvo. Večina »Jutrovčkov« je s tvojim delom zelo zadovoljna in tudi jaz vržem kroglico v tvoj nahrbtnik. Menda zaradi tega ne boš postal ošaben! Zameril Ti pa tudi nihče ne bi, zakaj vsak čitatelj ve, da nas imaš celo vojsko in da smo pravi, kakor izžansko zelje in Urbasove klobase. Meni pozlati »Mlado Jutro« vsako nedeljo, posebno še, kadar Manica kaj napiše. Tako mlada in živalna je v svojih pravljicah, da kar verjeti ne morem, da je že srečala Abrahama. Torej, ljubi stric Matic, če boš kdaj list preurejal, napravi kar vse po svojem okusu, pa nam bo gotovo všeč.

**Dragica Porenta, uč. II. razr. II. real.
gimn. v Ljubljani**

Jaz se tudi oglašim v »Mladem Jutru«. Moja želja je tekmovati. V »Mladem Jutru« mi je všeč vse, najrajši pa čitam: »Jelarjeve čuvaje«, »Punčkine prigode«, čarovnije in podobno. Moja želja je, da bi izhajalo »Mlado Jutro« vsaj dvakrat na teden. Križanke, rebuse in skrižalnice imam zelo rad.

**Igor Andrejčič, uč. III. razr. na vadnici
v Ljubljani.**

Dragi stric Matic! Naj tudi jaz odgovorim na Tvoje vprašanje: »Kaj nam je v »Mladem Jutru« najbolj všeč!« Meni dozdej vse ugaja, najbolj pa teje povesti: »Vasko in palčki«, »Goslač Vitomil«, »Jelarjevi čuvaji«, »Leteča puščica« in »Punčkine prigode«. Želim, da bi »Mlado Jutro« ostalo tako kakršno je, ker mi je v pouk in zabavo. Pozdravlja Te Tvoja čitateljica

**Vera Rus, uč. I. a višje nar. šole
v Ljubljani.**

Zelo mi je všeč »Mlado Jutro«. Lepe pravljice so v njem, ker jih rad čitam. Najbolj so mi všeč povesti »Stari Ričko« in »Papiga«. Skrižalnico sem kaj hitro rešil. Igračk še nisem napravil, ker še nisem šel iskat želoda.

Mirko Sajovic, uč. II. raz. v Ljubljani.

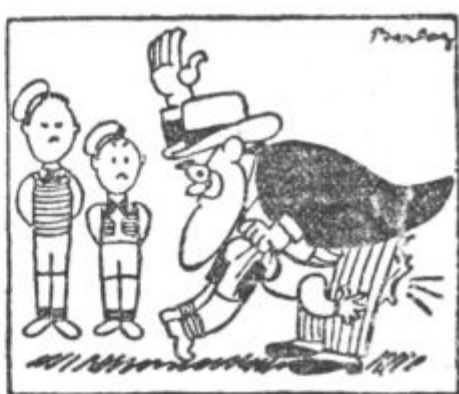
Dragi „Jutrovčki“!

Podaljšali smo svoj natečaj do 11. decembra t. l. Dotlej nam lahko še zmerom pošiljate nove dopise. Dne 24. decembra t. l. — v naši božični številki, ki bo od sile lepa in zanimiva — bomo objavili imena tistih, ki bodo prejeli nagrado. Ker smo podaljšali natečaj za delj kakor mesec dni, bomo nagradili deset najboljših spisov in ne pet, kakor smo bili prvotno obljubili.

Torej hitro pero v roko in pamef v glavo!

Uredništvo »Mladega Jutra«.

Zgodbica v slikah

Dopolnjevalka

I

- az
—az Vstavi namesto črtic črke, da
—az da dobiš od I—II ime poljedel-
—az skega orodja.

II

Številnica

- 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8
2, 4, 5   trobilo
3, 4, 5, 7   pes
4, 6   pijača starih Slovanov
5, 4, 2, 7   vzpetina
6, 4, 8   zabava
7, 6, 1   ženski glas
8, 2, 7, 1   zveza glave s trupom

Prva vodoravna vrsta in prva navpična vrsta dasta ime velikana iz pravljice.

I

Vprašam vas?

- k—
—d—
—o—   1. Ločilo, 2. žitarica, 3. do-
—s—   ločeno razdobje, 4. upošteva-
—e—   nje, 5. števnik, 6. hrib pri
—m?   Ljubljani.

II

Rešitev šaljivih vprašanj

1. Ker ima štiri noge.
2. Lahko stoji na človeški glavi.
3. Besedo „nápak“.

Rešitev bistrim glavicam

1. Menih Berthold Schwarz je izumil smodnik.
2. Anglež Francis Drake je prinesel krompir v Evropo.
3. L. 1492. so odkrili Ameriko. Odkril jo je Krištof Kolumb.
4. Električno žarnico je izumil Thomas Edison.
5. Ljubljana se je v rimski dobi imenovala Emona.

Rešitev zlogovnice

P regelj
E rjavec
T avčar   PETER
E ma
R utar

Rešitev uganke za računarje

Tretjina in pol od sto je petdeset.

Rešitev uganke

Uš.